KOLMAS PÜHAPÄEV PÄRAST NELIPÜHA AD 2026[1]
1Kr 1:26–31 (Sk 1:3–6; Lk 19:1–10)

26 Vaadake, vennad, iseendid, millistena te olete kutsutud: mitte palju tarku inimeste meelest, mitte palju vägevaid, mitte palju kõrgest soost.

27 Kuid Jumal on valinud maailma meelest narrid, et häbistada tarku, ja Jumal on valinud maailma meelest nõrgad, et häbistada tugevaid.

28 Jumal on valinud need, kes maailma meelest on alamast soost ja halvakspandud, need, kes midagi ei ole, et teha tühiseks need, kes midagi on,

29 et ükski inimene ei kiitleks Jumala ees.

30 Aga teie olete Tema tõttu Kristuses Jeesuses, kes on saanud meile tarkuseks Jumalalt ning õiguseks ja pühitsuseks ja lunastuseks,

31 et läheks täide, nagu on kirjutatud: «Kes tahab kiidelda, kiidelgu Issanda üle!»

> Te näete ju oma kutsumist, vennad, et mitte palju tarku liha poolest, mitte palju vägevaid, mitte palju kõrgestisündinuid, vaid selle, mis maailmas rumal, on Jumal välja valinud, et see, mis tark, häbisse saata, ja selle, mis maailmas nõder, on Jumal välja valinud, et see, mis tugev, häbisse saata, ja selle, mis maailmas on madalana sündinud ja ei millekski pandud, on Jumal välja valinud – selle, mida pole, et teha olematuks see, mis on –, et ükski liha ei kiitleks Jumala palge ees. Temast aga olete teie Kristuses Jeesuses, kes on saanud meile tarkuseks Jumalalt, õiguseks, nagu ka pühitsuseks ja lunastuseks, et nagu on kirjutatud: «Kes kiitleb, kiidelgu Issandas!»

Sissejuhatus

Apostel Paulus kirjutas esimese kirja korintlastele 1. sajandi viiekümnendate aastate keskpaiku, tõenäoliselt paar aastat enne kirja roomlastele. Taoliseks arvamuseks annab aluse 1Kr 16:1jj mainitud korjandus Jeruusalemma koguduse heaks, mis Rooma kirja kirjutamise ajaks oli juba toimunud. Kiri on saadetud Efesosest (1Kr 16:8) Pauluse kolmanda misjonireisi ajal (vrd Ap 19).

Korintose kogudus oli rajatud Pauluse enda poolt aastal 50 või 51. Korintosesse tuli Paulus Ateenast, kus tema kuulutustöö üpriski kesised tagajärjed (vt Ap 17:16–34) aitasid tal loobuda lootusest veenda inimesi inimliku tarkusega ning keskenduda peamisele – kuulutusele ristilöödud Kristusest: «Kui ma teie juurde tulin, vennad, ei tulnud ma eriti üleva kõne või tarkusega kuulutama teile Jumala saladust. Sest ma otsustasin teada teie keskel ainuüksi Jeesusest Kristusest ja Temast kui ristilöödust. Ja ma olin teie juures nõtruses ja kartuses ja suures värinas ning mu kõne ja mu kuulutus ei püüdnud veenda tarkusega, vaid Vaimu ja väe osutamisega, et teie usk ei oleks inimlikus tarkuses, vaid Jumala väes.» (1Kr 2:1–5)

---

[1] Käesolev tekstikäsitlus kattub osaliselt 2025. aasta Süütalastepäeva omaga (1Kr 1:26–29).

See ongi 1. Korintose kirja peateema: sõna ristist, mis on «narrus neile, kes hukkuvad», aga «Jumala vägi» neile, kes päästetakse» (1Kr 1:18). Kirja otseseks ajendiks olid Korintose koguduses pärast Pauluse lahkumist tekkinud lõhed ja tülid, mis said alguse nii isikute vahelisest rivaliteedist kui teoloogilistest eriarvamustest ning tõid endaga kaasa mitte ainult erinevatesse «parteidesse» koondumise, vaid ka mitmesuguseid valeõpetusi ja kõlblusetust. Kirja otseseks ajendiks olid Pauluse sõnul «Kloe perelt» saadud teated lõhede ja riiu kohta (1Kr 1:11), samuti korintlaste endi poolt talle saadetud küsimused (1Kr 7:1).

Nagu öeldud, seab Paulus oma kirjas inimliku tarkuse vastu sõnumi ristilöödud Kristusest, kelles saab avalikuks «Jumala saladusse peidetud tarkus», mida «ükski praeguse ajastu valitsejatest ei ole ära tundnud» (1Kr 2:7j). Sellest tarkusest võib saada osa üksnes Jumala Vaimu abil, kes «uurib läbi kõik, ka Jumala sügavused» (1Kr 2:10) ning kelle templiks on iga kristlane (1Kr 3:16). Sellest tuleneb, et kristlane peab elama pühaduses, kuna Jumala tempel on püha – hoidudes ühtlasi eneseülendamisest, kuna mitte kellelgi ei ole põhjust ega õigust kiidelda iseendast, sest kõik, mis kellelgi on, on ta saanud Jumalalt (vrd 1Kr 4:7).

Suurelisuse paratamatuteks viljadeks on kõlvatus, andumine ebajumalateenistusele ja korratutele himudele, ülbus ja ülekohus oma kaasvendade suhtes ning omapärase paradoksina ühelt poolt kõikelubatavus, teiselt poolt aga kitsarinnalisus ja oma õiguse taga ajamine teiste arvel (vrd 1Kr 5–6).

Kirja keskosas pühendab Paulus rohkesti tähelepanu mitmesugustele inimsuhetele, nii abielus ja perekonnas (1Kr 7) kui laiemas ringis, rõhutades kohustust hoolida ka nõrgemate südametunnistusest ning hoiduda neile komistuseks saamast (1Kr 8). Samuti peab apostel vajalikuks tuletada Korintose kogudusele meelde head korda, mis peab valitsema jumalateenistustel (1Kr 10–11), ning seda, et kõik vaimuannid on antud mitte isiklikuks, vaid ühiseks kasuks ja koguduse üles ehitamiseks (1Kr 12 ja 14). Kõrgeimaks armuanniks on Pauluse sõnul armastus, milleta kõik muu on tühine (1Kr 13).

Kirja lõpuosa kõneleb surnuist ülestõusmisest, mille Paulus seab tähtsuselt kirja alguses käsitletud Kristuse risti sõnumi kõrvale, rõhutades, et «kui Kristust ei ole üles äratatud, siis tähendab see, et ka meie jutlus on tühine ja tühine on ka teie usk» (1Kr 15:14). Taolise otsekohesuse põhjuseks oli ilmselt asjaolu, et Korintose koguduses leidus inimesi, kes eitasid surnute ülestõusmist: «Kui aga Kristusest kuulutatakse, et Ta on üles äratatud surnuist, kuidas siis mõned teie seast ütlevad, et surnute ülestõusmist ei ole?» (1Kr 15:12) Erilise rõhuga kõneleb Paulus ihulikust ülestõusmisest – ilmselt vastusena neile, kes olid valmis tunnustama üksnes mingit «vaimset» ülestõusmist[2].

[2] Sarnaselt 1Tm 2:18 mainitud eksiõpetajatele, kes väitsid, et «ülestõusmine on juba toimunud».

1. Korintose kirja viimases peatükis kinnitab Paulus, et ta kavatseb Korintost peagi jälle külastada (1Kr 16:2jj), kusjuures mitte ainult korraks, vaid selleks, et pikemalt paigale jääda (1Kr 16:7).

Martin Luther võtab 1. Korintose kirja keskse sõnumi kokku järgmiselt: «Selles epistlis manitseb P. Paulus korintlasi, et nad peavad olema üksmeelsed usus ja õpetuses ja vaatama, et nad õpiksid hästi peaasja, mis on komistuseks kõigele mõistmisele ja tarkusele, nimelt et Kristus on meie pääste.»[3]

Keelelisi märkuseid

Vaadake – βλέπετε – sõnasõnalt: «te näete».[4]

Vennad – ἀδελφοί – sõna ἀδελφός – «vend» – koosneb eitavast eesliitest α ja sõnast δελφύς – «[ema-] üsa» –, tähistades nõnda eeskätt neid, kes on sama ema lapsed, ning ülekantult väga lähedasi inimesi.

Iseendid, millistena te olete kutsutud – τὴν κλῆσιν ὑμῶν – sõnasõnalt: «teie kutsumist».

Tarku – σοφοὶ – sõna σοφός tähendab «tark», «arukas», «vilunud».

Inimeste meelest – κατὰ σάρκα – sõnasõnalt: «liha poolest», «liha järgi». Sõna σάρξ – «liha» – tähistab Uues Testamendis, eriti Pauluse kirjades, enamasti inimese langenud, patust olemust, vahel ka neutraalselt inimese ihu või kõike elavat.

Vägevaid – δυνατοί – sõna δυνατός – «vägev», ka «võimeline», «võimalik» – tuleneb verbist δύναμαι – «võimeline olema», «suuteline olema», «[millekski piisavat] jõudu omama».[5]

Kõrgest soost – εὐγενεῖς – sõna εὐγενής tähendab sõnasõnalt «hästi sündinud».

Maailma meelest – «τοῦ κόσμου» – sõna κόσμος tähistab korrastatud ilmaruumi, maailma, ülekantult ka inimkonda, samuti maailma («selle ilma») asjadekorraldust. Johannese kirjades on sellel sõnal enamasti negatiivne, vaenulik tähendusvarjund («jumalatu maailm»).

---

[3] Esimese Korintose kirja eessõna.

[4] 1739. aasta Piiblis: «Sest teie näte».

[5] Muuhulgas tulenevad siit ka lõhkeainet tähistav sõna «dünamiit» ja elektrigeneraatorit tähistav sõna «dünamo».

Narrid – τὰ μωρὰ – sõna μωρός tähendab «rumal», «totter», «tobe», «mõistmatu», «sõge», «lollakas», Pühakirjas ka «jumalatu», «riivatu».[6]

Nõrgad – τὰ ἀσθενῆ – sõna ἀσθενής – «haige», «nõder», «põdur», «jõuetu» – koosneb eitavast eesliitest α ja verbist σθενόω – «kinnitama», «tugevaks tegema».

Need, kes…on alamast soost – τὰ ἀγενῆ – sõna ἀγενής tähendab sõnasõnalt «suguvõsatu» ning tähistab alamast, madalast soost pärit inimesi.

Halvakspandud – τὰ ἐξουθενημένα – sõna ἐξουθενέω tähendab sõnasõnalt «ei millekski panema/arvama», tähistades nõnda kellegi kohtlemist ülima põlguse, halvakspanu ja ülbusega.

Teha tühiseks – καταργήσῃ – sõna καταργέω tähendab «kasutuks tegema», «tõhutuks muutma», ka «olematuks tegema», «ära kaotama», «tühistama».

Inimene – σὰρξ – «liha».

Ees – ἐνώπιον – sõna ἐνώπιον aluseks on sõna ὀπτάνομαι – «nägema», «vaatama», «vaatlema» –, nii võiks tõlkida ka: «palge ees», «silme all», «nähes».

Tema tõttu – ἐξ αὐτοῦ – sõnasõnalt: «temast». Apostel peab siin silmas, et see, et keegi on Kristuses Jeesuses, on Jumal[7]a tegu ja and.[8]

Kristuses Jeesuses – ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ – sõna Χριστός tuleneb verbist χρίω – «võidma», «salvima» – ja tähendab sedasama, mida heebrea מָשִׁיחַ – «Messias», «Võitu». Nimi Ἰησοῦς tuleneb heebrea nimest יְהוֹשׁוּעַ ja tähendab «JHWH on pääste», «JHWH päästab».

Pühitsuseks – ἁγιασμὸς – sõna ἁγιασμός – «pühitsus» – tähistab eeskätt millegi/kellegi Jumalale või jumalateenistuslikuks otstarbeks eraldamist, samuti puhastamist.

Lunastuseks – ἀπολύτρωσις – sõna ἀπολύτρωσις – sõnasõnalt «äralunastamine» – tähistab eeskätt lunastamise kui kellegi vabaksostmise, lunaraha maksmise akti või ka lunastatu vabakslaskmise akti.

---

[6] 1739. aasta Piiblis «jölle», 1968. aasta piiblitõlkes: «jõle». Selle sõna puhul ei tohi lähtuda selle tänapäevasest tähendusest (kole, hirmutekitav, vastik), vaid sellest, et vanemas eesti keeles tarvitati seda saksa sõnade «albern», «närrisch», «töricht» vastena. 1989. aasta Uues Testamendis: «totrad».

[7] 1989. aasta Uues Testamendis üsna sobimatult: «olend».

[8] 1739. aasta Piiblis: «Temast ollete teie Kristusse Jesusse sees»; 1968. aasta piiblitõlkes: «Temast on teie olemine Kristuses Jeesuses»; 1989. aasta Uues Testamendis: «Teie olete Tema kaudu».

Sisuline analüüs

Esimese Korintose kirja ajendiks olid Korintose koguduses lahvatanud tülid ja rivaliteet, mis puudutasid otseselt ka kirja autorit Paulust, kes oli selle koguduse rajaja. Paulus nimetab probleemi kohe kirja alguses, pärast lühikest sissejuhatust, manitsedes korintlasi: «Ma kutsun teid üles, vennad, meie Issanda Jeesuse Kristuse nime pärast, et te kõik räägiksite ühtviisi ja et teie seas ei oleks lõhesid, vaid et te oleksite ühte liidetud samas meeles ja samas nõus. Kuid Kloe pere, mu vennad, on mulle teie kohta teatanud, et teie seas on riidu.» (1Kr 1:10j)

Paulus tänab Jumalat korintlastele kingitud armu eest, milles nad on saanud rikkaks kõige sõna ja mõistmise (tunnetuse, taipamise) poolest (1Kr 1:4j). Apostel peidab neisse kiitusesõnadesse aga ka vihje kahele järgnevalt käsitlusele tulevale olulisele ja valusale teemale, mis kujutasid endast Korintose koguduse keskset probleemi: nimelt olid Korintose kristlased endast üpris heal arvamusel, eeskätt prohvetliku kuulutamise ja keeltes rääkimise anni ning tunnetuse või taipamise anni tõttu, mille nad arvasid endil olevat. Paulus ei ütle midagi nende andide vastu, küll aga rõhutab, et need ei ole midagi, millega võiks uhkustada – nii nagu ka kellegi sünnipära, tarkus, võim või tähtis ühiskondlik positsioon ei anna talle õigust kiidelda, iseäranis Jumala ees.

Ilmselt oma Ateena-kogemusest õppides (Ap 17:16–34) mõistis Paulus, et ta on läkitatud kuulutama mitte inimlikku tarkust, vaid päästesõnumit Kristuse ristist: «Sest Kristus ei läkitanud mind ristima, vaid evangeeliumi kuulutama, mitte aga inimliku tarkuse sõnadega, et Kristuse rist ei muutuks tühiseks.» (1Kr 1:17) Seda ei tohi mõista mitte põlgusena tarkuse suhtes, vaid tegemist on kurva, ent äärmiselt realistliku tõdemusega, et maailm «ei tundnud Jumalat ära tarkuse abil» (1Kr 1:21) ning sellepärast pidi Jumal tegema midagi, mis hävitab tarkade tarkuse ja teeb olematuks mõistlike mõistuse (vt 1Kr 1:19).

Nii valis Jumal tunnustähtede ja tarkuse asemel selle, mis on inimeste silmis rumal, narr, ebameeldiv, lausa jõle, nagu öeldakse meie vanemates piiblitõlgetes: «Jah, sõna ristist on narrus neile, kes hukkuvad, aga meile, kes päästetakse, on see Jumala vägi.» (1Kr 1:28) Kahtlemata on tegemist paradoksiga, sest kuna see, mida Paulus kuulutab, on tõde, ei ole see tegelikult mitte narrus, vaid tõeline tarkus: «Sest Jumala narrus on inimestest targem ja Jumala nõtrus inimestest tugevam.» (1Kr 1:25)

Oma sõnade kinnituseks pöördub apostel oma lugejate, Korintose koguduse liikmete poole väga isiklikult ja otseselt: «Vaadake – või: «te ju näete» –, vennad, iseendid, millistena te olete kutsutud!» (1Kr 1:26) Paulus juhib siin tähelepanu nii Korintose kogudusse kuuluvate inimeste päritolule kui nende ühiskondlikule staatusele – järgnevast võib üsna kindlalt järeldada, et enamus Korintose kristlastest olid pärit

madalamatest ühiskonnakihtidest[9] ning võisid kuuluda lausa heidikute, põlatute, näiteks [endiste] orjade[10] hulka.

Paulus nimetab konkreetselt rumalaid, nõtru ning neid, kes olid alamast soost ja/või keda ei peetud millekski. Seejuures väärib märkimist, et oma otsekohesusest hoolimata on apostel siin üsna peenetundeline, väljendudes grammatilist kesksugu kasutades piisavalt üldiselt, nii et keegi ei peaks ennast tundma isiklikult liiga lähedalt puudutatuna. Pauluse eesmärgiks ei ole siin kedagi häbimärgistada[11], vaid vastupidi, neid, keda halvaks pannakse, julgustada, ja neid, kes on ennast täis, reaalsusesse tagasi tuua ja langemast hoida[12].

Viimselt pole ju ka need, kes päriselt ongi selle maailma mõõdupuude järgi targad, tugevad ja lugupeetud, midagi muud kui viletsad, armetud, vaesed, pimedad ja alasti (vrd Ilm 3:17) – niisiis peaks oma kutsumisele mõtlemine nii ühtedele kui teistele, nii rumalaile, nõtradele ja halvaks panduile kui tarkadele, tugevaile ja kõrgestisündinuile meelde tuletama, et nagu Paulus, nii pole ka nemad midagi iseenesest, vaid üksnes Jumala armust: «Aga Jumala armust olen ma see, kes olen, ja Tema arm minu vastu ei ole läinud tühja… Aga seda ei ole teinud mina, vaid Jumala arm, mis on minuga.» (1Kr 15:10) Mitte kellelgi ei ole muud tarkust, õigust, pühitsust ega lunastust kui vaid Kristus, ja Tema kui ristilöödu (vrd 1Kr 1:30; 2:2).

Pauluse sõnum kattub siin prohvet Jeremija kuulutusega neile, kes on lootnud iseendale ja oma tarkusele ning selle maailma vägevusele ja rikkusele, selle asemel, et usaldada Jumalat ja käia Tema seaduse järgi: «Ärgu kiidelgu tark oma tarkusest, ärgu kiidelgu vägev oma vägevusest, ärgu kiidelgu rikas oma rikkusest, vaid kes kiitleb, kiidelgu sellest, et ta on arukas ja tunneb mind, et mina olen Issand, kes teeb head, õigust ja õiglust maal. Sest seesugused asjad on mu meele järgi, ütleb Issand.» (Jr 9:22j)

Prohvet Jeremija päevil tabas Jeruusalemma tema ülbuse ja jumalakartmatuse tõttu ränk nuhtlus, millest eluga välja tulemiseks pidi Jumala rahvas ennast alandama ja meelt parandades oma Issanda juurde tagasi pöörduma. Korintose koguduses polnud asjad sugugi paremad – see tuleb välja Pauluse jahmatamapanevast tõdemusest: «Üldse kuuldub teie seas olevat kõlvatust, ja veel niisugust kõlvatust, mida ei ole paganategi hulgas.» (1Kr 5:1), kusjuures kõlvatusega kaasnes endast heal arvamusel olemine ning oma tarkuse ja tunnetusega kiitlemine. Paulus hoiatab: «Kui keegi rikub Jumala templi, siis Jumal rikub ka tema, sest Jumala tempel on püha, ja see olete teie.» (1Kr 3:17), ning

---

[9] See ei tähenda, nagu poleks Korintose kogudusse kuulunud ka lugupeetud inimesi, nagu näiteks sünagoogi ülemad Krispus (Ap 18:8) ja Soostenes (Ap 18:17; 1Kr 1:1).

[10] Näiteks 1Kr 16:17 mainitud nimed Fortunatus – «õnnelik» – ja Ahhaikos – «ahhaialane» – olid iroonilisel kombel üsna levinud orjanimed.

[11] «Ma ei kirjuta seda teie häbistamiseks, vaid et teid manitseda nagu oma armsaid lapsi.» (1Kr 4:14)

[12] «Niisiis, kes enese arvab seisvat, vaadaku, et ta ei langeks!» (1Kr 10:12)

manitseb ainsale väljapääsule osutades: «Ärgu ükski petku ennast! Kes teie seas tundub endale targana selles maailmas, see saagu narriks, et ta saaks targaks!» (1Kr 3:18)

Jumal on valinud need, «kes midagi ei ole, et teha tühiseks need, kes midagi on» (1Kr 1:28) – seegi Pauluse tõdemus on kooskõlas Vana Testamendi prohvetite sõnumiga, näiteks: «Vaata, häbenema ja piinlikkust tundma peavad kõik, kes on sinule vihased; olematuks saavad ja hukkuvad mehed, kes riidlevad sinuga. Sa otsid, aga enam sa ei leia neid mehi, kes võitlevad sinu vastu; olematuks saavad ja lõpevad mehed, kes sõdivad sinu vastu.» (Js 41:11j) Ent selleski tõdemuses peitub Pauluse jaoks uue alguse lootus, kuna olematuks, *mitte millekski* saamine on *millekski* saamise möödapääsmatu tingimus: «[Jumal] teeb elavaks surnud ja kutsub olematuid nagu olevaid.» (Rm 4:17)[13]

Jumal «on näidanud oma käsivarre kangust, Ta on pillutanud need, kes on ülbed oma südame meelelt… tõuganud maha võimukad troonidelt… ülendanud alandlikke, näljaseid… täitnud heade andidega, ent rikkad saatnud minema tühjalt» (Lk 1:51–53), «Tema ütles, ja nõnda see sai; Tema käskis, ja see tuli esile» (Ps 33:9). Jumal, kes on loonud eimillestki kõik ning pannud pimeduses särama valguse, on nendest, kes «maailma meelest on alamast soost ja halvakspandud» (1Kr 1:28), teinud Jumala riigi pärijad – «see aare on meil aga saviastjates, et võrratult suur vägi oleks Jumala oma ja ei midagi meist» (2Kr 4:7), sest «liha ja veri ei või pärida Jumala riiki ega kaduvus pärida kadumatust» (1Kr 15:50).

Niisiis ärgu kiidelgu ükski inimene – sõnasõnalt «ükski liha» – Jumala ees (1Kr 1:29), kuna ainus, kellest võib ja tuleb alati kiidelda, on Issand: «Nagu on kirjutatud: «Kes tahab kiidelda, kiidelgu Issanda üle!»» (1Kr 1:31) Paulus viitab siin ülal tsiteeritud Jeremija prohvetikuulutusele, mis ühelt poolt hoiatab hukatuse eest, teisalt aga annab julgust panna kogu lootus Jumalale, kes «teeb head, õigust ja õiglust maal» (Jr 9:23). See tõotus on täidetud Jeesuses Kristuses, kes on «Jumala vägi ja Jumala tarkus» (1Kr 1:24) ning kelle päralt me kõik oleme (1Kr 3:23), Tema nimes vabaks ostetud patu, kuradi ja surma orjusest, puhtaks pestud, pühitsetud ja õigeks tehtud (vrd 1Kr 6:11).

Seejuures rõhutab apostel, et seegi, et oleme Kristuses Jeesuses, ei ole mitte meist endist, vaid Jumalast (1Kr 1:30 – vt vastavat keelelist märkust) – see on Jumala and, Tema armu töö, nii et mitte kellelgi, mitte ühelgi lunastatul, ei ole põhjust kiidelda kellestki ega millestki muust kui üksnes Temast, meie Issandast ja Õnnistegijast. Ja mitte ainult *Temast*, vaid ka *Temas* – sest Issand on meie tugevus ja meie kiituslaul (2Ms 15:2) ning lahus Temast pole isegi meie ülistus ega jumalateenistus Jumalale meelepärane[14]. Veelgi enam, Paulus kinnitab koguni, et «ükski ei suuda öelda: «Jeesus on Issand!» muidu kui Pühas Vaimus» (1Kr 12:3), nii et viimselt on kõik, kogu meie elu ja igavik, Jumala käes.

---

[13] Sarnaselt ütleb Jeesus: «Kes iganes oma elu püüab hoida, kaotab selle, ja kes iganes selle kaotab, hoiab selle alles.» (Lk 17:33)

[14] «Saada ära mu eest oma laulude kära, ma ei taha kuulda su naablite mängu!» (Am 5:23)

Jutluseks

EELK Kirikukäsiraamatu jumalateenistuste käsiraamatu järgi on kolmanda Nelipühale järgneva pühapäeva teemaks «Kutse Jumala riiki». Kirikukäsiraamatu lugemiskava kohaselt on teise lugemisaasta Vana Testamendi lugemiseks (Sk 1:3–6) Issanda kutse pöördumisele. Jumal ärgitab oma rahvast käituma teisiti kui nende esivanemad, kes ei pöördunud oma kurjadelt teedelt, ja tõotab, et kui inimesed pöörduvad Tema poole, siis pöördub ka Tema [oma armu ja halastusega] nende poole.

Teise lugemisaasta Evangeelium (Lk 19:1–10) toob meieni Sakkeuse pöördumise loo, kusjuures nii Vana Testamendi lugemise kui Epistli kontekstis tasub pöörata tähelepanu Sakkeusele osaks saavale ennetavale armule: esmalt läheb Jeesus Sakkeuse kotta, talle vähemalt väliselt mingeid tingimusi esitamata, ning alles seejärel leiavad aset Sakkeuse pöördumine ja meeleparandus.

Just nii peavad oma kutsumist Pauluse sõnul mõistma ka Korintose kristlased: ei midagi neist endist, vaid kõik üksnes Jumalalt, Tema päästva armu läbi Jeesuses Kristuses. Jumal ei otsi tarku, mõjukaid ega tugevaid – Tema ees ei olegi selliseid –, vaid Ta kutsub inimesi nii, nagu nad tegelikult on: nõtradena, rumalaina ja tähtsusetuina, nendena, kes pole *mitte midagi*, et teha neist *midagi* Kristuses Jeesuses, kes on meie Kõik: meie tarkus, meie õigus, meie lunastus, meie pühitsus ja meie kiituslaul.

Jutluse võib ehitada üles näiteks järgmiste punktidena:

1. Kui tihti me mõtleme selle peale, et objektiivselt ei ole meil *õigust* mitte kui millelegi: viimselt ei ole olemas mitte midagi, mille me saaksime kirjutada puhtalt omaenda arvele, sest me ei ole endale ise elu andnud, vaid oleme oma nii oma olemasolu ja elu kui kõik nende juurde kuuluva saanud kingitusena.[15] Kõik, mis me oleme ja mis meil on, on arm; nii on arm ka see, et tohime olla kristlased, et tohime – niivõrd-kuivõrd – tunda Jumalat, Temasse uskuda ja Tema laste hulka kuuluda. See on arm, et meil on usk, et meil on igaviku lootus, et meie elul on mõte, et oleme *midagi*, selle asemel, et olla *mitte midagi*. Kui tihti me mõtleme sellele?
2. Või vastupidi: kui tihti meis tõstab pead uhkus, nii et oleme endast üsna heal arvamusel – oleme ju ikkagi kristlased, oleme pööranud selja patule, tunneme Jumalat, usume Temasse ja oleme Tema lapsed! Kui tihti juhtub, et oleme nagu Korintose kogudus, kelle pärast selle rajanud apostel Paulus pidi kibedaid pisaraid valama (vrd 2Kr 2:4)? Paulus tuletab korintlastele meelde, millised nad olid siis, kui Jumal neid kutsus: neil ei olnud midagi, mille üle uhkust tunda, küll aga oli neil palju sellist, mida häbeneda. Neil ei olnud mingit oma õigust, ei tarkust, väge ega auväärsust – kõik selle, mis neil oli, olid nad saanud Jumalalt, Tema armust, Jeesuse Kristuse läbi, kes oli nii neile kui on ka meile «tarkuseks Jumalalt ning õiguseks ja pühitsuseks ja lunastuseks» (1Kr 1:30).

---

[15] «Ei ole me ju midagi toonud maailma, nii ei suuda me ka midagi maailmast ära viia.» (1Tm 6:7)

3. See on äärmiselt tõsine meeldetuletus ja manitsus, lausa hoiatus, sest kui me kiitleme iseendast, kui me rajame ennast omaenda tublidusele, tarkusele, tunnetusele, arvatavale pühadusele, siis oleme ehitanud liivale rajatud õlgedest ja heintest hoone, mis ei saa jääda püsima. Aga siinsamas manitsuses on peidus ka imeline rõõmusõnum: me ei peagi püüdma ennast iseendale, oma jõule ega tublidusele rajada, me ei peagi otsima mingit iseenese tarkust ega õigust, sest meie tarkus ja õigus, meie pühitsus ja lunastus on Jeesus Kristus, kes on meie eest kannatades ja surres kandnud ära meie patud ning oma ülestõusmisega võitnud meilegi kätte uue ja igavese elu. Jumal on meid Jeesuses Kristuses kutsunud ja Tema läbi päästnud sellepärast, et Ta on hea ja armastab meid – ning me teame, et Tema armastusest ei suuda meid mitte miski lahutada. Jumal oma armus on see, kes meid kutsub ja uuendab – samamoodi, nagu Ta on läbi aegade oma prohvetite kaudu inimesi meeleparandusele kutsunud või nagu Ta kord kinkis oma pääste ülekohtusele Sakkeusele. Jumala arm on meid päästnud, Issand ise on meie pääste ja meie kiituslaul.